

befordringens Vedkommende i Bekendtgørelse Nr. 149 af 28. April 1934 § 22; det omfatter al adækvat Skade, som de urigtige eller mangelfulde Oplysninger har medført, uden nogen Begrænsning af Ansvarrets Størrelse, saaledes som foreskrevet i Udkastets § 22 med Hensyn til Befordrerens Ansvar.

Regelen maa anvendes analogt paa Skade, der forvoldes ved en Passagers urigtige eller mangelfulde Oplysninger om medtaget Rejsegods.

Et Supplement til § 10 indeholdes i § 16, jfr. nedenfor.

ad § 11.

Medens efter Sølovens § 144 Konnossementet simpelt hen er gjort til Grundlag for Retsforholdet mellem Skipperen og Ladningsmodtageren, saaledes at Bestemmelser i Fragtkontrakten, der ikke er optaget i Konnossementet, ikke kan gøres gældende mod Ladningsmodtageren, medmindre Konnossementet henviser til dem, bestemmer Konventionens Art. 11 — og i Overensstemmelse hermed Udkastets § 11 — kun, at Luftfragtbrevet gælder *som prima-facie-Bevis* for Befordringsaftalens Afslutning og Indhold og for Godsets Modtagelse. Efter 2. Stk. anses derhos Luftfragtbrevets Angivelser om Forhold, der af Befordrerens let vil kunne kontrolleres, nemlig om Vægt, Dimensioner, Indpakning og Stykketal, for rigtige, indtil andet bevises, hvorimod en tilsvarende Betydning kun kan tillægges Angivelserne om Mængden, Rumindholdet eller Godsets Tilstand, hvis Befordrerens i Afsenderens Nærværelse har foretaget en Undersøgelse og bekræftet dette paa Fragtbrevet, eller Angivelsen angaar Godsets synlige Tilstand. Ogsaa i sidste Fald maa det dog antages, at Modbevis kan føres.

Ret til at raade over Godset og Udlevering af Godset.

ad § 12.

I denne Paragraf gengives med en redaktionel Ændring i sidste Stykke Be-

stemmelserne i Konventionens Art. 12 vedrørende Raadigheden over Godset *under Forsendelsen*, og ligesom ved Jernbanebefordringen, Bekendtgørelse Nr. 149 af 28. April 1934 § 32, tilkommer denne Raadighed principielt *Afsenderen*.

Som ovenfor ad § 6 anført vil hans Adgang hertil dog i Realiteten være begrænset til de Tilfælde, hvor han stadig kan forevise sit Eksemplar af Luftfragtbrevet, idet ellers Befordrerens ved at følge hans Ordre vil blive ansvarlig over for den rette Indehaver af Dokumentet for Skade, som derved maatte være paaført denne; formentlig maa dette Ansvar i og for sig kunne begrænses som i § 22 angivet, saa meget mere som det Forhold, at Godset er udleveret til en uberettiget, egentlig omfattet af Ordene i § 18 („gaar det tabt“), men det bemærkes herved, at Befordrerens Handlemaade i disse Tilfælde praktisk set altid vil rammes af § 25, der for sit Omraade udelukker Ansvarsbegrænsningen.

Hvis Modtageren ved Godsets Ankomst til Bestemmelsesstedet imidlertid nægter at modtage Fragtbrevet eller Godset, eller han ikke kan findes, bliver Afsenderen paa ny raadig over Godset, uden at det i Udkastet, saa lidt som i Konventionen, er afgjort, om det hertil er fornødent, at han har Afsendereksemplaret af Fragtbrevet i Hænde.

ad § 13.

Bortset fra det i § 12, sidste Stykke, omhandlede Tilfælde og fra det, hvor Afsenderen efter § 12, 1. Stk., lovlig har truffet Bestemmelse om Godsets Tilbagesendelse eller Udlevering til en anden end den i Luftfragtbrevet angivne Modtager, er det, naar Godset er ankommet til Bestemmelsesstedet, denne sidste, der optræder som berettiget over for Befordrerens, idet han mod at opfylde Fragtaftalen fra sin Side kan kræve Luftfragtbrevet og Godset udleveret, ligesom han — i Mangel af modstaaende Aftale — har Krav paa Underretning fra Befordrerens om Godsets Ankomst, jfr. Konventionens Art. 13, 1. og 2. Stk.; om saadan